Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 13 липня 2010 року № 26 (346)

РУКА МОСКВИ В ДІЇ

РУКИ ГЕТЬ ВІД МАЗЕПИ!

ЗАЯВА КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ з приводу перейменування частини вулиці Івана Мазепи

8 липня Київська міська рада прийняла рішення про перейменування частини вулиці Івана Мазепи на Лаврську. Незважаючи на те, що це питання не було включено до порядку денного і не було підтримано Комісією Київради з питань культури та туризму, столичні депутати за вказівкою "зверху" протягнули це рішення.

Ми переконані, що прийняття такого рішення є черговим проявом плазування українських можновладців перед Москвою.

Для українських патріотів ім'я Івана Мазепи завжди було символом незламності духу, а за роки незалежності вже широкий загал українського суспільства дізнався про справжнє, неспотворене імперською пропагандою, обличчя гетьмана Івана Мазепи – великого державника, патріота, мецената. Саме за прагнення збудувати незалежну Українську державу гетьмана Мазепу було піддано анафемі московською церквою, яка завжди вірно служила російській владі й підтримувала її імперську політику.

Вельми дивною виглядає наполегливість, із якою духовенство Московського патріархату добивалось перейменування вулицю, яка носила ім'я чи не найбільшого в історії православної церкви мецената Івана Мазепи. Нагадаємо, що гетьман Мазепа збудував близько 43 церковних споруд, серед яких будівлі в Києво-Печерській лаврі, Михайлівському Золотоверхому, Чернігівському Троїцько-Іллінському, Батуринському Крупицькому монастирях та в інших українських святинях.

До початку XX ст. вул. Івана Мазепи називалася Микільською на честь Микільського собору, збудованого гетьманом Мазепою у 1690–1696 роках. Після більшовицького перевороту її перейменували на Січневого повстання, а Микільський собор, визначну пам'ятку українського бароко, комуністи зруйнували 1934 року.

2007 року Президент Віктор Ющенко відновив історичну справедливість, і вулиця була названа на честь гетьмана Івана Мазепи. Теперішнє перейменування цієї вулиці свідчить про несамостійність нинішньої влади та її бажання прислужитися кремлівським господарям.

Конгрес Українських Націоналістів вимагає від Київської міської ради скасувати своє рішення і повернути вулиці попередню назву Івана Мазепи.

Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів

ПРОТЕСТ

8 липня 2010 року о 9.30 біля приміщення Київської міської Ради (вул.Хрещатик, 36) відбулася акція "Мазепа forever".

Учасники акції – активісти громадських організацій та діячі культури й мистецтва – передали міському голові та депутатам Київради підписане відомими вченими та митцями звернення із закликом відмовитися від ідеї розглянути на сесії Київради 8 липня питання щодо перейменування вулиці Івана Мазепи.

Учасники акції створили живу вулицю Мазепи біля входу до Київради, тримаючи зображення визначних пам'яток архітектури, збудованих чи відновлених у Києві завдяки визначному гетьману.

В акції взяли участь музиканти популярних гуртів Сашко Ярмола ("Тайдамаки"), Фоззі ("ТНМК"), Вадим Красноокий ("Mad Heads") та інші митці, вчені-історики, лідери громадських організацій.

Всіхсвятська церква – одна з дванадцяти, збудованих коштом Івана Мазепи

УРОКИ ІСТОРІЇ

УКРАЇНСЬКІЙ ГОЛОВНІЙ ВИЗВОЛЬНІЙ РАДІ – 66

УГВР створена з ініціативи Організації Українських Націоналістів (ОУН) як всеукраїнський загальнонаціональний центр, покликаний взяти на себе верховне керівництво національно-визвольною боротьбою українського народу проти сталінського режиму та об'єднати якнайширше коло українських політичних сил. Установчий збір УГВР проходив 11-15 липня 1944 року біля села Сприня, що на Самбірщині. Збір прийняв Платформу і Тимчасовий устрій УГВР, Універсал до українського народу, а також присягу воїнів Української Повстанської Армії. Президентом УГВР було обрано вихідця з Полтавщини, діяча Української Народної Республіки Кирила Осьмака.УГВР стала єдиним керівним органом воюючої України за державну незалежність, ухвалювала всі стратегічні та тактичні рішення щодо повстанської боротьби, відзначала кращих вояків УПА. У середині 50-х років майже всі члени УГВР або полягли в боротьбі з більшовицьким режимом, або відбували тривале ув'язнення у таборах та тюрмах холодної російської півночі.

У неділю, 11 липня, у с. Сприня Самбірського району представники влади, політичних та громадських організацій відзначили 66-річчя утворення УГВР. Програма відзначення була доволі різноманітною. Це і віче біля пам'ятної таблиці видатному діячеві ОУН-УПА "Хріну" - Степану Стебельському у м.Самборі, відвідини музею визвольних змагань у с.Чуква, панахида на місці поховання у с.Звір. Автоколона під червоночорними прапорами боротьби фінішувала у Сприні, де відбувся урочистий мітинг і концерт.

Перед присутніми на мітингу, в якому взяли участь представники обласної та районної рад, громадські та партійні діячі, виступив голова ЛОО КУН Микола Пшевлоцький, який передовсім підкреслив, що створення УГВР має велике значення в умовах сучасної політичної ситуації. Тоді і зараз українці опинились в окупації, тож і сьогодні створення єдиного координаційного центру напередодні виборів є актуальним. Натхненними патріотичними піснями порадував учасників хор "Нескорені".

На жаль, на території спортивно-оздоровчого табору імені Кирила Осьмака, президента УГВР, ведеться незрозуміле будівництво на місці зруйнованої лісничівки, яка могла стати пам'ятною історії, адже у створенні УГВР ця споруда відіграла значиму роль. На цьому ж місці споруджено і відкрито обеліск, який навряд чи прикрасив це місце в силу своєї естетичної недовершеності.

Прес-служба ЛОО КУН

26
4 820102 210017

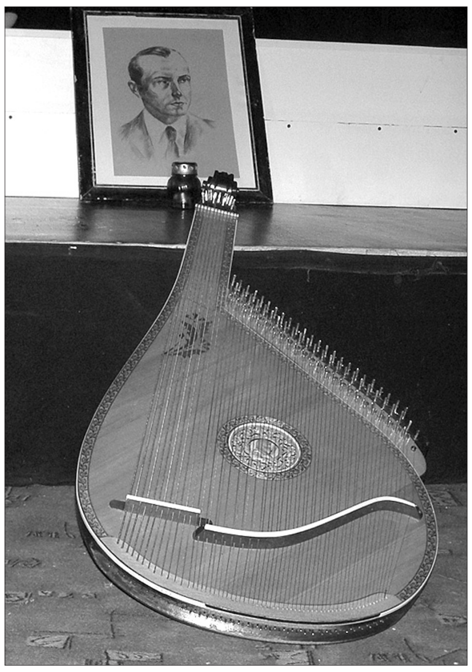
Ольга ДУБОВИК,
світлини Богдана ЗАХАРЯКА

НАЦІОНАЛЬНИЙ ВИМІР

ХРЕСТ СТЕПАНА БАНДЕРИ: візьмімо на себе й научімося!

Яким був Степан Бандера у житті? Кого кохав? За що боровся? Яку ціну платив за свої переконання? Якими шляхами ходила його душа? На всі ці запитання шукає відповіді митець від Бога, актор, режисер, драматург, киянин Володимир Петранюк в авторській трагедії на одну дію "Чорна рілля. Любов і смерть Степана Бандери".

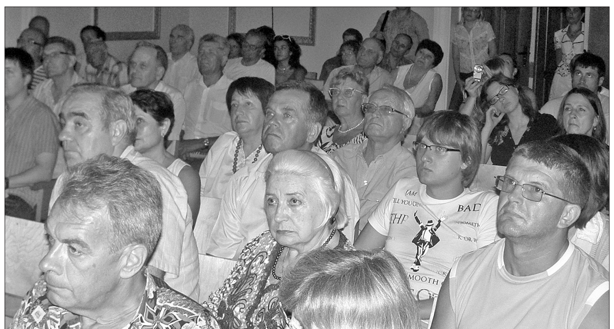

Це є сердечний уклін українському Герою Степанові Бандері. Це є й тріумф Володимира Петранюка та Театру Української традиції "Дзеркало". У виставі легендарний провідник нації постав без дешевого глянцю, як звичайна людина, яка гаряче кохала і люто ненавиділа, дошукувалася вічних істин та вміла прощати. Фактично, за версією Володимира Петранюка Степан Бандера – правдивий великомученик. Той, котрий ішов дорогою Христа прямісінько на Голготу. Той, у чиєму житті теж був Іуда. Прощений Іуда.

Ось якими словами розпочинається п'єса:

"Я не розповідаю про те, що знають.
Я пишу про те, що не знає ніхто.
Не знає ніхто, бо такого не було ніколи.
Все це я вимислив.
Скоріше навіть і не вимислив.
Це все мені наснилося в ніч на 13 вересня, коли я перебував у сердечному смутку по Ньому, по нашому Провідникові Світлої пам'яті Степанові Андрійовичу Бандері.
Слава Героям!"

Упродовж всієї вистави почуття глядачів наростають, напружуються, ніби тятива, поринаючи в шекспірівську безодню пристрастей. Щонайсильніший ефект, як на мій погляд, справляють репліка Бандери, звернена до свого вбивці: "Я тебе вибачаю, Богдане із Борщовичів!" та завершальна сцена Хрещення-Воскресіння маляти – раба Божого Степана. Прикметна деталь: замість дитини в руках Матері – хлібина, огорнута українським рушником... Втім, марна справа – переказувати усі алегорії, натяки, паралелі п'єси. Краще раз відчути й побачити це, сидячи у глядацькій залі.

А ледве звершилися останні репліки допрем'єрного показу авторської вистави "Чорна рілля. Любов і смерть Степана Бандери" на кону Театру Української традиції "Дзеркало", як глядацька зала вибухнула шквалом щирих оплесків. Аплодували стоячи, зі сльозами на очах. Байдужих не лишилося. Бо творче щастя Володимира Петранюка у тім, що він дотримується біблійної заповіді: "Не будь теплим. Будь холодним або гарячим". Адже саме з мовчазної згоди байдужих відбуваються чи не більшість трагедій на цьому світі. Посил із Біблії можна перефразувати на сучасний кшталт:"Байдужий раб гірший від ворога". На щастя, на такі вистави, як "Чорна рілля. Любов і смерть Степана Бандери" раби не ходять. Та що більше громадян України побачать п'єсу, то швидше прокинеться Україна від чергового етапу суєти і душевного сну.

Ось як описав Володимир Петранюк у своєму щоденнику день допрем'єрного показу вистави. Тут немає чого додати чи відняти. Тому подаємо цей відгук режисера без купюр:

"Відбулося. Позавчора, 6 липня, ми заграли виставу "Чорна рілля. Любов і смерть Степана Бандери". Щоправда, це ще не була прем'єра. Так званий допрем'єрний показ. За браком грошей, нічого не шили з костюмів і не будували декорацій. Все попідбирали вдома і на смітниках. Запросили глядачів. Прийшли друзі з Конгресу Українських Націоналістів, члени Спілки театральних діячів на чолі з Євгеном Калгановим, режисер з театру імені Івана Франка Петро Ільченко, народна артистка України Галина Яблонська, кореспонденти з кількох патріотичних газет, в тому числі Ольга Дубовик і Богдан Захаряк. А решта – друзі, родичі і патріоти. Бо я в суботу за два дні до вистави зробив передачу на радіо "Культура" (яке, на диво, існує) з чудовою журналісткою Наталкою Володкевич і режисером Ірою Нижник, тож трохи людей знало. Звісно, був Дмитро Добрий Вечір – наш менестрель, який "марудив" зо три місяці з написанням пісень до вистави. Врешті записав одну, в своєму виконанні, але чудово! "Чорна рілля". Дав нам її напередодні вистави, і ми її одразу впровадили у дійство.

Прем'єра була, як бомба. Хоча і не була прем'єрою. Бандеру грав я, Василь Шандро – вбивцю Сташинського, трьох дівчат – коханих Бандери – Юля Овчинникова, смерть – Олена Мазуренко, кельнершу пані Абер – нова артистка Оксана Гермаш.

Люди в залі дихали виставою як одна людина. У фіналі, на смерть Бандери, – цілковитий катарсис. Сльози, квіти, рукостискання. Квіти, подаровані мені, лягли до портрета Степана Бандери, що на фінал ми встановили на сцені із запаленою свічкою й бандурою. Вийшов такий ніби олтар.

Сюжет простий і багатогранний. Коротка історія зустрічі у кав'ярні в Мюнхені, де грала радіола, Степана Бандери і його вбивці Богдана Сташинського, вигадана мною, набула правди і життя. Хвилююча музика П'яцолло, європейський дух дійства і школа драматургії Славомира Мрожека, якого я коротко знав у Кракові, створили несамовиту ілюзію, у якій навіть я, режисер і виконавець, почав жити як у лабіринті несподіванок луна-парку.

Герої розмовляють на теми, хвилюючі для мене, на мої теми. Вони виборюють кожен свою правду, в чому, власне, сам я шукаю відповіді. Це вийшла для мене така собі психолабораторія, на досліди у якій, затамувавши подих, дивиться і, мабуть, намагається знайти відповідь глядач.

Свобода вибору дана людині Богом – одна з головних думок, що ми передаємо глядачу зі сцени. Етична дискусія – дуель між героями, – про те, що є любов, що є зрада, чого варта смерть, – це ті теми, що супроводжують кожного з нас, хто хоча б трішки мислить. Це і для мене важко. Бо це не питання Бандери, а питання мої. Я "вліз" у постать Героя і почуваюся у ній несамовито. Валя Петранюк, розповідаючи про враження від вистави, – заплакала. А моя перша дружина Ірина сказала: "Ти врешті заграв свою справжню роль!" Дмитро ж Добрий Вечір сказав, що побачив, як на сцену вийшов Вова, а потім одразу забув, що це Вова і навіть під кінець не стримав сліз. Петро Ільченко підняв чарку і між іншим підкреслив, що вистава європейська і краща від усіх попередніх.

Я несу свій хрест. Ніхто мені за це не дає великих грошей. А навіть і просто гідної платні. Та хіба за хрест доплачують? Аби тільки не виривали мені його з рук. Мого скромного Хреста..."

Володимир Петранюк як режисер Театру Української традиції "Дзеркало" високо цінує своїх колег та їхні творчі зусилля. Можливо, тому й акторський склад, задіяний у "Чорній ріллі" – вельми симпатичний. Постановку танцювальної частини вистави взяла на себе Людмила Глушко, художнє оформлення – Валентин Кузьмічов, освітлення – Володимир Мозолевич, режисуру звуку – актор театру Дмитро Старчоус. Неабиякої виразності дійству надає пісня "Чорна рілля", спеціально створена Дмитром Добрий Вечір з культової української рок-групи "Вій".

У Петранюка амбітні задуми у найкращому розумінні цього слова. По-перше, віднині вистава "Чорна рілля" йтиме на різних творчих майданчиках столиці України. По-друге, з ініціативи Конгресу Українських Націоналістів, особисто заступника Голови КУН Володимира Борейчука та Голови Львівської обласної організації КУН Миколи Пшевлоцького, виставу Володимира Петранюка "Чорна рілля. Любов і смерть Степана Бандери" невзабарі матимуть змогу поцінувати глядачі Львова та Львівської області. Гадаю, нове прочитання образу Степана Бандери було б цікаве й академічним театрам, бо справляє ефект вибуху у міщанському болоті.

Аби п'єсу побачив мільйонний український глядач, необхідна бодай якась фінансова підтримка. Якщо серед читачів нашої газети знайдуться готові підставити плече творчій людині, яка щиро вкладає душу в українську справу, – не одне покоління українців дякуватиме за те. З найсвітлішими сподіваннями публікуємо банківські реквізити: КТВЗК "Театр Української традиції "Дзеркало", м. Київ -02092, вул. Алма-Атинська, 109. Розрахунковий рахунок – 26663052701393 в Печерській філії Приватбанку. МФО 300711 ЄДРПОУ 33782402 (статус неприбуткової установи). Факс – 568-98-40. Призначення платежу: "На постановку вистави "Чорна рілля".

Наші корпункти

			Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34	Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
						Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09	Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62	Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92	Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154	Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48	Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63	Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32	Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90	Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82	Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45	Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35	Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13	Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25	Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053	Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93	Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55	Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

БОРІМОСЯ – ПОБОРЕМО

Валентин НАЛИВАЙЧЕНКО: "ЧУЖА АГЕНТУРА В НАШІЙ ВЛАДІ Є, АЛЕ НЕ ВОНА ВИЗНАЧАЄ НАШЕ МАЙБУТНЄ"

На посаді голови СБУ Валентин Наливайченко здобув репутацію найбільш патріотичного керівника цієї спецслужби за всі роки її існування. В українських обставинах така характеристика автоматично стає синонімом "антиросійськости".

СБУ часів Наливайченка оголошувала персонами нон-грата російських політиків-шовіністів і тихо ловила російських шпигунів, виступала проти продовження перебування ЧФ в Україні після 2017 року, відкрила доступ до архівів, де задокументовано операції з винищення мільйонів українців московсько-комуністичним режимом...

У країні – нове керівництво і, відповідно, новий голова СБУ. А ми відверто спілкуємося з Валентином Наливайченком, користуючи з його теперішнього "вільного" статусу.

– Кажуть, політика в нас така недосконала, бо половина її провідного ешелону – агенти інших держав. Справді?

– Я не вважаю, що народ має упокорюватися під такими конспірологічними теоріями чи навіть чиїмись реальними спецопераціями. Чужа агентура в нашій владі, як і у владі будь-якої іншої держави, звичайно, є. Зрозуміло, що вона почасти впливає на ситуацію, але, повірте, не вона визначає наше майбутнє. Попри такі фактори, у нас може бути самостійна, цілком нова політика. Усе в наших руках.

– Чи часто СБУ затримує іноземних розвідників? Хто нами цікавиться найбільше?

– Остання відома історія за мого керівництва – затримання на гарячому людей, які працювали в інтересах Російської Федерації. Головний фігурант – полковник, затриманий нами. Тепер його долю визначає Генпрокуратура, а інших за рішенням суду передали Росії. Цей приклад свідчить, що ми справді є об'єктом активної цікавости іноземних спецслужб. Чиїх найбільше? Дивіться у бік країн, які ставлять під сумнів нашу територіальну цілісність. Не сподівайтеся, що це тільки газетна полеміка.

Коли ми спостерігаємо прояви сепаратизму на нашій території, то, я вам професіонально заявляю, за цим, як правило, стоїть спецслужба іноземної держави. Не може без іноземного фінансування, організаційного, агентурного сприяння така діяльність у теперішніх умовах здійснюватись. Саме тому сепаратизм такий небезпечний – і "Сойм підкарпатських русинів", і "Севастополь – Крим – Росія", і "Донецька республіка", прапори якої минулими вихідними знову з'явилися на донецьких вулицях. Всі ці справи, якими ми займались і по яких було висунуто звинувачення громадянам нашої держави, насправді є проявами нездорової діяльності щодо нашої держави чужоземних спецслужб.

– Але як це довести і зупинити, якщо йдеться про "ідейні виступи", а не, скажімо, військово-технічну розвідку?

– Це дуже серйозна і професійна робота. Найважливіше – спрацювати на випередження, не допустити зовнішнього фінансування якогось напівлегального референдуму, за результатами якого несподівано буде оголошено, що ця територія вже, виявляється, не українська...

– Галину Климович, керівника слідчої групи Генпрокуратури з розслідування справи про отруєння Віктора Ющенка, вже "витиснули" з ГПУ. Чи має ця справа якісь перспективи?

– Повірте, як професіонал я знаю, що кажу: над отруєнням Ющенка працювала міжнародна банда зі зв'язками у спецслужбах...

– Суддя Зварич, заарештований свого часу СБУ із вилученням у нього кількох "наколядованих" мільйонів, наразі не дійшов до лави підсудних. Що Ви знаєте про перебіг слідства?

– Найперше має бути покараний він та всі його спільники – це 7–8 осіб високого рівня у мантіях, які тоді працювали як банда, піраміда у суддівській владі України. Виходячи з матеріалів цієї справи, має бути повністю реформована судова система. А простіше кажучи, встановлений серйозний контроль (зокрема й громадський) задля недопущення хабарництва у суддівському середовищі, щоби за гроші жодна справа не вирішувалася. Це інтерес кожного громадянина у цій державі – і мене, і вас, і наших дітей. Настав час, на мою думку, створення спеціальної прокурорської групи з повними правами для розслідування та передачі до спеціального суду (з рівнем, що відповідний Верховному Суду) усіх справ про злочини на такому високому владному рівні. Це суттєво збільшить результативність таких справ і максимально скоротить час їх "життя".

– Як Ви оцінюєте нову політичну реальність, що настала в Україні після президентських виборів?

– Найважливіші – це питання національної безпеки і економіки у виконанні нової влади. І обидві сфери викликають серйозне занепокоєння. Якісної стратегії щодо них у влади просто немає, принаймні на це вказують її дії. Я поясню це на прикладах.

Основою для безпекової політики влади мало би стати розуміння, у чому реальний зміст прагнень України. Стати європейською, правовою і соціальною державою – це начебто зрозуміло всім і визнається всіма. Але виходить, що тільки формально.

Ми втрачаємо можливість стати повноправною європейською державою, бо пріоритетно втягнулися в зону військово-політичного та "політекономічного" впливу східного сусіда. Тим самим відрубали собі можливість суто безпекового кроку – приєднання до НАТО, єдиної структури у Європі, яка нині реально гарантує безпеку своїм членам на континенті.

– А про наявність у влади вартісної економічної стратегії...

– ...Можна було би говорити тільки тоді, якби і Львів, і Київ, і Донецьк, і інші міста побачили конкретні регіональні проекти із вкладення бюджетних коштів та іноземних інвестицій у розвиток інфраструктури та підвищення якости життя громадян. Простими словами – це побудова доріг, лікарень, санаторіїв, шкіл і дитсадків, загальне підвищення якости освіти і медицини для наших дітей насамперед, та й, зокрема, для так часто згадуваних останніми днями ветеранів – незалежно від того, який статус хто з них нині має.

Таких регіональних програм я не бачу ані у державному бюджеті, хоч його сформували з дефіцитом 58 мільярдів гривень, ані у рішеннях будь-якого новопризначеного губернатора. Не чув, щоби хоч одна така програма безпосередньо на місцях, близько до людей з'явилася і щоб її підтримала Європейська комісія, що могло би дати кошти на втілення цих проектів.

Якщо такого немає, то решта – це радше пропаганда, а не якісна економічна стратегія.

– Чи правда, що Ви взялися за створення нової політичної сили? Запит на силовиків-патріотів при владі у суспільстві є, а проте раніше створені партії Марчука, Кармазіна, Гриценка не здійснили прориву в елітний дивізіон нашої політики.

– Інформація у вас правдива. А щодо браку успіхів інших, то я знаю, в чому головна помилка таких проектів. У намаганні творити нові партії за зразком КПРС: верхівка у столиці, яка призначає комісарів у регіони для творення ними місцевих структур. Ми пішли іншим шляхом. Об'єдналися у спільну громадську ініціативу з багатьма уже наявними й активними у різних областях громадськими організаціями. Вони найкраще знають проблеми кожного краю і на їхніх ініціативах ми уже виписуватимемо програми, які затверджуватимемо для загальної програми нової сили в Києві. Ми їх не очолюємо, ми з ними співпрацюємо на рівних – за схемою руху інформації та ініціатив "звідусіль до центру".

До того ж, це буде не одноразовий проект, не під парламентські вибори. На місцях ми хочемо дати можливість скористатися своїм правом голосу не лише на дільниці студентству, українським підприємцям, інтелігенції. Потенціал активного та розумного місцевого люду не має бути втрачений для громад, вони з нашою допомогою зможуть взятися за вирішення проблем своїх громад після виборів до місцевих рад.

– Яку ідеологію несе новостворювана політсила?

– Ми не формуємося як партійний проект, а відтак не обмежуємо себе ані територією пріоритетних прихильників, ані "вузькою" ідеологією. У нас ідеологія одна: "Україна – незалежна, соціальна, європейська і правова держава". Решта – конкретні програми для конкретного регіону. Тому ми в суспільстві не мали б "нажити" антагоністів. Крім, звичайно, тих, хто боїться втратити свої владні або довколавладні "хлібні" крісла.

Нову громадську ініціативу та її регіональні програми для всіх областей ми презентували спочатку в Києві, а потім по цілій Україні.

– Провідною кастою у цій політсилі будуть колишні офіцери силових відомств?

– Аж ніяк! Я, до речі, сам очолював Службу безпеки України, не маючи військового звання. Це широке громадське об'єднання без будь-яких територіальних чи професійних пріоритетів.

Розмову вів
Андрій ГАНУС

НОНСЕНС

МИЛОСЕРДЯ ОДІОЗНОГО ПОПА

Настоятель Павло виганяє з Києво-Печерської Лаври хворих на СНІД

Конгрес Українських Націоналістів обурений заявою настоятеля Києво-Печерської Лаври Владики Павла, який засудив людей, хворих на СНІД, та фактично заборонив їм перебувати на території Лаври.

"Мені неприємно, наприклад, що зі мною живе людина, яка гуляла, достала всі хвороби, які тільки можна достать, а я молюсь, прошу у Бога прощення. І щоб мене хтось нагородив тут, ходячи по території", – заявив настоятель Києво-Печерської Лаври Владика Павло телеканалу СТБ, коментуючи намагання київської влади виселити СНІД-центр з території лаври.

Заступник голови КУН Володимир Борейчук вважає, що така позиція настоятеля Києво-Печерської Лаври суперечить місії церкви в суспільстві. "Люди з важкими хворобами чи не найбільше потребують духовної підтримки і опіки зі сторони церкви", – наголошує він.

Володимир Борейчук переконаний, що заява настоятеля Павла є неповагою та невіглаством стосовно до хворих та приниженням їхньої гідності. "Думаю, всьому українському суспільству буде цікаво знати, чи така позиція настоятеля Лаври стосовно хворих на СНІД є його особистою чи всього духовенства УПЦ Московського Патріархату", – сказав заступник голови КУН.

КАДРОВІ ІГРИ ВЛАДИ

ЩУКУ ЗНОВУ КИНУЛИ У РІЧКУ

Семіноженко не щука, але рибиною з певною вагою назвати його можна. Владімір Сєміноженко призначений радником прем'єра Миколи Азарова. Про це розповіла прес-секретар екс-віце-прем'єра Марина Петкова. Відповідне рішення ухвалене на засіданні уряду в понеділок, 5 липня.

Крім цього, Владімір Сєміноженко призначений главою Держкомітету з питань науки, інновацій та інформатизації. Нагадаємо, 2 липня Верховна Рада звільнила його з посади віце-прем'єра з гуманітарних питань.

Цілком на часі залишається вимога усунення Табачніка-Сєміноженка із владних структур. За спроби ліквідації Української Держави під приводом утворення неоімперії "Союз Росії, Білорусі, України" та за спроби роз'єднання України на Східну і Західну доведеться обов'язково відповісти.

Передумови свіжих акцій масової непокори проти українофобів у владі вже створені. Далі буде у вересні-жовтні, з початком навчального року у студентів та стартом передвиборної кампанії місцевих виборів.

Громадська ініціатива "Український Національний Збір"

ПОРА ДЛЯ УКРАЇНИ ЖИТИ!

"УВЕРТЮРА" ДО ОБ'ЄДНАВЧОГО КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Микола СИМЧИЧ

"Круглий стіл" представників політичних партій та громадських організацій, які будують свою діяльність на національно-патріотичних засадах, що відбувся 27 червня 2010 року у Львові, прийняв два важливих документи: "Декларацію об'єднання націоналістичних сил" та "Угоду про об'єднання націоналістичних сил", а також створив Координаційну Раду для підготовки Другого об'єднавчого Конгресу Українських Націоналістів. Мета цього представницького форуму, який тільки через відсутність голів ОУН і КУН (були присутні їхні заступники) не дотягнув до статусу Конференції, полягає в консолідації, на жаль, ще розрізнених націоналістичних сил України. Прозвучали різні думки з приводу того, як здійснювати цю консолідацію. Домінує думка щодо проведення Другого Конгресу Українських Націоналістів з огляду на те, що Перший Конгрес (Установчий, під проводом Є.Коновальця) відбувся ще 1929 року, коли ще не було незалежної України, а Другий має відбутися вже в незалежній Україні.

– Думаю, що якби такий Конгрес відбувся, – розмірковує в розмові зі мною заступник Голови ОУН і Голова Київської міської ОУН **Богдан Червак**, – то він би започаткував нову якість у політичному житті країни, зокрема він би прислужився до формування потужного націоналістичного руху, який би утверджував не просто незалежність України, а утверджував би Україну як державу української нації, державу, де культивуватимуться українські духовні, культурні, політичні та ідеологічні цінності. Це те, без чого Українська держава не може відбутися в принципі. Тому вважаю, що за такими "круглими столами" – майбутнє і сподіваюся, що ухвалені рішення будуть реалізовані на практиці. Але без засобів масової інформації досягти цієї мети неможливо, бо сьогодні поінформувати людей про ті процеси, що відбуваються, можна ефективно лише за допомогою ЗМІ усіх можливих форм (телебачення, інтернет, друковані ЗМІ, радіо). Тому ЗМІ мають теж долучитися до цієї благородної справи. Вона буде успішною тоді, коли буде підтримана людьми, а значить, до цього повинні прислужитися наші ЗМІ.

Як провідний ідеолог сучасного українського націоналізму Богдан Червак у своєму виступі запропонував розроблену Проводом ОУН модель об'єднання націоналістичного руху як самостійного суб'єкту політичного процесу. Стрижнем цієї моделі має бути одна-єдина ОУН. На жаль, на 20-му році української незалежности маємо ситуацію, коли існують декілька організацій, які носять одну і ту ж назву – ОУН. Це – ненормально, бо в Україні не існує об'єктивних причин для існування різних ОУН. Організація Українських Націоналістів має бути носієм ідеології українського націоналізму, без чого українська національна держава немислима. Має бути одна націоналістична партія. І це принципово, бо поліпартійність у націоналістичному русі недоцільна і навіть шкідлива. І йдеться не лише про грядущі на кінець жовтня вибори до місцевих рад, на яких через вищезгадану поліпартійність ми, націоналісти, знову можемо розпорошити, роздробити свій електорат, а значить – не осягнути мети представницького входження до влади. Без єдиної націоналістичної партії не можна вести мову про ідеологію українського націоналізму, бо сьогодні така ситуація, що лише партії є активним механізмом зміни діючої влади. І те, що до жовтневих виборів (чи не планується щось на кшталт жовтневого перевороту в Петрограді 1917 року?) спішно проводять зміни до виборчого законодавства, внаслідок чого політичні блоки будуть позбавлені права участі у виборах, а враховуватимуться лише факти реєстрації політичних партій, тобто їхніх осередків, націоналісти мають реалістично оцінити ситуацію і об'єднатись в одну монолітну політичну партію. І не треба прив'язувати ідею консолідації націоналістичного руху до будь-яких виборів. Це було б великою помилкою. Ми повинні об'єднатись не тільки для того, щоб перемогти на виборах, а для того, щоб утворити Українську Національну державу. Будь-які вибори – це тільки етап на шляху осягнення цієї мети. Спроби механічного об'єднання, які проводились дотепер, не дадуть бажаного результату, хіба що потішать наших ворогів. А з ворогами, наголосив Б.Червак, треба говорити тією мовою, яку вони розуміють. Між усіма структурами націоналістичного руху має існувати чітка координація, бо чим більшим буде рівень координації, тим впливовішим буде націоналістичний рух. Найголовніше, щоб націоналістичний рух став самостійним суб'єктом сучасного політичного процесу.

– Досить "носити патрони" чи то БЮТ, чи "Нашій Україні", чи "Фронту змін", – резюмував у своєму виступі Б.Червак. – Або відчуємо у собі сили і зробимо наш рух таким впливовим, що він буде відігравати важливу роль у політичному житті України, або ми деградуємо до тої міри, що на зміну нам прийдуть інші, молодші, які будуть краще за нас організовані, краще знатимуть, чого хочуть у цьому житті, які реалізують українську націоналістичну ідею, але вже іншу...

З огляду на те, що навіть теперішні очільники Росії називають себе націоналістами, а проти нас, як висловився ведучий "круглого столу", заступник голови КУН і голова КУН Львівщини **Микола Пшевлоцький**, діють світові гроші і ведеться безперервна інформаційна війна, виникає загроза впливу на націоналістичне середовище, особливо на молодь, чужої політичної сили, що несе заразу бездуховности, споживацтва, жадоби збагачення, тобто вульгарного матеріалізму і національного самовідчуження з тенденціями сковування до толерації відродження геноцидного для українців сталінізму, а значить, знищення Української держави і української нації. Тому боронити себе, свої конституційні права і державу ми повинні всіма доступними засобами і методами.

– Дякуючи регіоналам, – наголосив у своєму виступі член Львівського Проводу КУН **Іван Василишин**, – ми опинились в становищі, коли мусимо створювати об'єднану націоналістичну партію, бо тепер тільки партія має право боротись за владу, якщо хоче показати, який має вплив у суспільстві, тобто хто за неї буде голосувати. Тепер ми, націоналісти, не маємо права бути конкурентами у виборчих перегонах, бо це згубно позначиться на результатах виборів. І.Василишин закликав формувати єдині списки до виборів, щоб мобілізувати електорат українців на патріотичний, державницький, а не колоніальний вибір, щоб згуртовано йти до влади, а не розпорошувати свої сили на безглузде внутрінаціоналістичне протистояння на користь нашим політичним опонентам.

– Можливо, це і добре, що Янукович став для нас, націоналістів, як батіг, що жене нас докупи, – висловився дещо парадоксально, але цілком логічно Герой України, лідер УНА-УНСО **Юрій Шухевич**. Юрій Романович не заперечує, що нам, націоналістам, потрібна єдина націоналістична партія, але закликає не забувати, що ОУН утворилась і функціонувала як організація орденського типу. Отже і партія, утворена з ОУН, має керуватись і функціонувати за таким принципом. Бо для українських націоналістів головне не кількість, а якість. Інакше ми уподібнимось до вже існуючих в українському політикумі партій і партійок, які переписують одні в одних передвиборчі програми і дбають тільки про те, щоб побільше пропхати до владних крісел своїх кандидатів і в результаті нічого не дають народу, для національного поступу. Ю.Шухевич задався також питанням, чому ми не збирались раніше на подібні "круглі столи", чому немає голів провідних організацій ОУН, від яких, власне, і залежить результативність таких зібрань, а значить, і доля націоналістичного руху. Невже пішли у підпілля? Невже ми звикли працювати тільки з-під батога? В об'єднавчому процесі на перше місце ставимо формування списків до майбутніх виборів. Невже вчимось у регіоналів "дерибанити"? Вони дерибанять капітали, заводи, землю, ліси (у Винниках кілька днів тому вирубали парк), а ми що будемо "дерибанити"? Невже списки виборців? Хто більше посад і депутатських крісел відхопить? Не цим шляхом нам треба йти, наголосив Ю.Шухевич, треба думати за народ, за націю.Треба переглянути наші програми, з якими йдемо до людей, треба чітко роз'яснити людям, яку Україну будуватимемо, що ми можемо запропонувати молоді, робітникам, селянам, інтелігенції, пенсіонерам. Тим часом в наших програмах – голі, необгрунтовані слова. Всі ми хочемо щасливої, європейської, багатої України. А що для цього робимо? Щоб мати довіру широких мас, треба йти до цих мас, спілкуватись очі-в-очі. Не лінуватись, а працювати, тяжко і терпляче працювати, незважаючи на інформаційні війни і засилля чужинського впливу в ЗМІ, особливо на телебаченні, на естраді, в мовному питанні. Треба допомагати людям побороти зневіру, апатію і страх перед мафією, яка всіма своїми діями переконує, що, мовляв, немає порядних людей, мовляв не рипайтесь, бо все за вас вирішено шляхом таємних угод між супердержавами і тепер немає іншого шляху, як стрімке сковування до колоніального стану і бездержавности. Переконаймо людей, що багато залежить від них самих, від їхньої позиції і активности. І все в руках Божих! Недарма народна мудрість закликає: Бога взивай і рук докладай!

– Боже, Ти дав нам Україну, дай нам ще й Українців! – так перефразував у своєму виступі представник Всеукраїнського Братства ОУН-УПА **П.Шевчук** знамениту фразу Гарібальді (Боже, ти дав нам Італію, дай нам ще й Італійців!). Молімось, щоб Господь Бог прислухався до цих слів!

м.Івано-Франківськ

КУН У ДІЇ

КУН ПРОВІВ ПІКЕТ ПІД СТІНАМИ ВИЩОГО АДМІНІСТРАТИВНОГО СУДУ УКРАЇНИ

Націоналісти протестують проти спроби позбавити звання Герой України Головного командира УПА Романа Шухевича. У пікетуванні суду взяли участь також УНА-УНСО, ВО "Свобода" та інші національно-патріотичні організації. Загалом під стінами суду зібралось близько ста осіб.

6 липня Вищий адміністративний суд розглядав касаційну скаргу сина Романа Шухевича Юрія Шухевича на постанову Донецького апеляційного адміністративного суду, яка визнала незаконним Указ Президента України В.Ющенка про присвоєння звання Героя України головному командиру УПА Роману Шухевичу. Рішення суду грунтувалося на тому, що Шухевич не був громадянином незалежної України, а отже, не може мати звання Героя України.

Проте Вищий адмінсуд так і не ухвалив остаточного рішення у цій справі.

Прес-служба КУН

ПРАВДА ІСТОРІЇ

БОРОТЬБА УПА З ФАШИСТАМИ НА ВОЛОДИМИРІВЩИНІ

Ярослав ЦАРУК

30 червня 1941 р. у Львові український уряд на чолі з Ярославом Стецьком оголосив про створення самостійної держави Україна. Однак через кілька днів усіх українських націоналістів, які брали участь у цьому заході, нацисти заарештували. З того часу і розпочинається протистояння ОУН німцям. Спершу розгорілась партизанська війна проти фашистських окупантів на Волині, а пізніше, після створення УПА, – у всій Західній Україні.

Серед дрімучих лісів та непрохідних боліт біля річечки Турії, що нині розділяє Володимир-Волинський і Турійський райони, в маленькому селі Вовчак становилася "Січ", де збиралися всі, хто не хотів коритися німецькій владі, хто мріяв про волю України, хто не хотів їхати на роботу в Німеччину. Згуртовував цих сміливців Порфирій Фролович Антонюк (Сосенко), родом із села Нехвороці. Так почала створюватись Українська Повстанська Армія. Ранньої весни 1943 р. багато українців, які служили в німецькій поліції, втікли в ліс, на "Січ", тобто вступили до УПА. Потрібно зазначити, що вже на той час в УПА, окрім українців, було багато представників інших національностей.

Напередодні Вербної неділі 1943 р. новосформована чота (взвод) з сотні Сосенка напала на німецький фільварок у селі Галинівка. Охорона фільварку складалась із семи німецьких вояків зі скорострілом під командою унтер-офіцера. Зненацька їх не вдалося захопити і тому розгорівся бій, у якому всі німці були знищені. Але тут же з села Когильного (з другого фільварку) під'їхали дві автомашини з гітлерівцями, які вступили в бій. Чота повстанців відступила, залишивши дев'ять своїх побратимів убитими. Через кілька днів їхні тіла були поховані на кладовищі села Вовчак. Нині на цьому місці насипана могила і встановлений хрест.

Трохи більш як через місяць усі німецькі фільварки на Володимирщині були ліквідовані українськими повстанцями. Залишився лише один – у селі Шистів, що поряд з містом Володимиром. У ніч з 22 на 23 червня 1943 р. вояки з сотні Нечая захопили цей фільварок – його охорона розбіглася, не чинячи опору. Зерно, фураж, цукор було роздано населенню, а худобу забрали з собою. Такого зухвальства німці не могли стерпіти і тому вранці кинулися навздогін за повстанцями на автомобілях. Наздогнали за 15 км у селі Ласкові. Зав'язався жорстокий бій. На 69 повстанців були один станковий скоростріл "максим" та два ручних "дегтярі". Німців разом з поляками було набагато більше, вони мали краще озброєння, вдосталь набоїв і, головне, неабиякий досвід ведення бойових дій. Після півторагодинного бою вояки УПА змушені були відступити, втративши 18 бійців.

На місці захоронення біля кладовища села Ласків було насипано могилу, яку зруйнували за часів радянської влади і відновили члени НРУ 1990 р. На могилі встановлено високий хрест і меморіальну дошку з написом "Борцям УПА, полеглим 23 червня 1943 р. за волю України в бою з німецько-фашистськими загарбниками за село Ласків". А далі йдуть прізвища:

"Бестричан Володимир Петрович, с. Островок

Давидюк Дмитро Омелянович, с.Ласків

Вавринюк Іван Купріянович, с.Нехвороці

Марцинкевич Федір Антонович, с.Житані

Янчук Василь Устимович, с.Підгайці

Гладчук Євген Ларіонович, с.Русів".

Буде ще дописано сьоме і восьме прізвища, встановлені пізніше, це Ковальський Михайло Якимович, село Ізов, і Пастищук Костянтин Іванович, село Островок. Дев'ятим був Киричук Іван Дмитрович з села Рокитниця, але він похований батьками на кладовищі села Черників. Десятим був Бакун Михайло Іванович, одинадцятим – Ліщук Сергій Сильвестрович. Обоє родом з села Суходоли і поховані на старому кладовищі цього села. Дванадцятий – Бишко Андрій Касянович, 25 р. Тринадцятий – Іщук – обоє з с.Млинище Іваничівського району. Чотирнадцятий – Микитишин Іван з села Рокитниця. Поховані у братській могилі. Прізвища чотирьох вояків УПА встановити не вдалося.

У січні 1996 р. помер учасник цього бою з села Суходоли Олексій Тимофійович Кравчук, а Іван Брик із села Тишковичі (нині Іваничівського району) живий і добре пам'ятає про цей бій.

Житель села Павло Матіюк мав пістолет ТТ, і коли німці наблизились до його будинку, він вискочив з хати і почав стріляти. Одного фашиста вбив наповал, але другий скосив Павла автоматною чергою. Данило Харук мав бельгійську гвинтівку і з хати крізь вікно стріляв по наступаючих ворогах. Одного вклав, поранив ще одного. Тоді був убитий житель села Степан Грабовський з хлопчиком п'яти років на руках. Оксану Давидюк, яка була у своїй хаті, розірвало німецькою гранатою. Був убитий Олекса Шаломай і захоплений як заручник Федір Буковський із Суходолів.

У цьому бою загинуло дев'ять фашистських вояків. У селі під час бою згоріло 13 хат.

Весною 1943 р. поблизу села Овадно підірвано два німецьких військових потяги. А дещо пізніше, вже на початку літа, українські повстанці з допомогою місцевого населення розібрали залізничну колію від села Фалемичі майже до села Янева та від Овадна майже до самого Турійська. Залізниця з'єднувала Львів з Ковелем. Третя колія йшла від Володимира на Устилуг і далі на Грубешів та Варшаву. Було зруйновано колію одразу за Устилугом і мало не до Польщі через села Руснів, Ізов, Амбуків. З четвертої сторони міста Володимира колія йшла вбік Луцька і доходила лише до Затурців. І вона теж була зруйнована. Одна група селян розкручувала на колії стик, ланцюгами обхвачувала рельсу і до нього підпрягала кілька пар коней. За кілька ночей таким чином було зруйновано близько 30 км залізниці, зрізано телефонні стовпи, забрано дріт, розібрано дерев'яні мости, розкидано шпали. Участь у цьому брали селяни сіл Фалемичі, Сільця, Черчич, Бубнова, Маркостава, Менчич, Туропина, Боблів, Обеніжів, Турії, Солович, Хобултове, Хворостови, Микулич, Якович, Губина, Русова, Ізова та багатьох інших. Залізниця в цій місцевості не діяла півроку, саме коли точилися бої під Курськом. Отож, якусь часточку в перемогу під Курськом вклали і селяни названих сіл та вояки УПА, які брали участь у цій акції.

Потрібно зауважити, що фашисти проводили проти УПА не тільки бойові дії, а й агітаційну роботу, використовуючи наклепи, брехню. Влітку 1943 р. вони розкидали тисячі листівок по лісах і селах, де, на їхню думку, мали бути українські партизани. Ось текст однієї з листівок: "Ваші провідники вас продали. Степан Бандера уклав з Москвою договір співпраці. Сталін присвоїв С.Бандері звання генерал-лейтенанта Червоної армії. Кидайте зброю! Борючись з німецькою владою, ви допомагаєте Червоній армії".

Ранньої весни 1944 р. польський загін під проводом німців, який перебував у селі Білин, напав на хутір Ніпчики (поблизу села Стенжаричі). Вони грабували, вбивали, палили будівлі та селян-українців у них. Так поволі наближались до села Новини, де була самооборона з 19-ти сільських хлопців, організованих Миколою Каліщуком (сотник УПА на псевдо Зух). Сотник не став чекати, доки загарбники прийдуть у село, а повів свій маленький загін назустріч. Відбувся короткий і жорстокий бій. Окупанти відступили, залишивши 4 убитих і зброю біля них. Спасло їх те, що в хлопців з самооборони закінчились набої, один з них був важкопоранений. Це – Пецентюк Григорій. Загинув сотник "Зух" з трьома товаришами – Михайлом Філімонюком, Іваном Чапою (обоє родом зі Стенжаричі) і Михайлом Просапчуком (родом з села Зоря) – у бою з фашистами в селі Залужжя. Поховані на кладовищі села Стенжаричі у братській могилі.

6 квітня 1944 р. на село Красностав напали угорці, які були тоді в Овадні. Між ними та самообороною села зав'язався бій. Сили були нерівні, і самооборона відступила. Але тут підійшов рій бійців УПА під командою Голубенка. Він організував з рою і самооборони ланцюг і за підтримки "максима" повів у наступ. Угорці, які вже зайняли півсела, почали відступати. У цей час підоспів рій під командою Островського, і доля бою була вирішена. Угорці втекли, залишивши десять осіб убитими і стільки ж полоненими.

У червні 1944 р. в селі Радовичі (нині Іваничівського району) відбувся бій між сотнею повстанців і частиною німецьких регулярних військ. У цьому бою полягло 32 повстанці, 29 з них поховані в братській могилі на кладовищі села Радовичі. Серед них 14 хлопців з Володимир-Волинського району: стрільці Бабій Михайло Петрович, 1923 р.н., житель села Красностав; Барчук Василь Мусійович, житель с.Острівок; Козак Антон Сергійович, 1924 р.н., житель с.Острівок; Дацько Андрій Васильович, 1921 р.н., житель с. Красностав; Музика Володимир, житель с.Острівок; Мартинюк Володимир Федорович, 1925 р.н., житель с.Острівок; Самота Степан, 1917 р.н., житель с. Красностав; Наконечний Василь Романович, 1925 р.н., житель с.Острівок; Ващук Степан Лаврентійович, 1924 р.н., житель с.Когильне; Кравчук Степан Петрович, 1923 р.н., житель с.Когильне; Нагірний Олександр Якович, 1924 р.н., житель с.Галинівка; Топольницький Степан, 1923 р.н., житель с. Галинівка; Ткач Андрій Антонович, 1927 р.н.; Моняк Олександр; Монюх Іван, житель с.Литовеж Іваничівського району; ройові Мартіян Борис Мілкович, житель с.Острівок; Мартинюк Володимир, житель с.Іваничі.

Імен решти полеглих встановити поки що не вдалося. Могилу відновлено, панахиду відправлено 28 липня 1991 р., тут відбувся велелюдний мітинг за участю жителів міста Володимира-Волинського і району Іваничівського, Горохівського, а також міст Червонограда і Луцька.

Невмирущою славою покрила себе в бою з фашистськими загарбниками чота "Берези". У Свинаринському лісі організовувалися загони УПА. У селі Вовчак, посеред лісів та боліт, базувався курінь під командою Сосенка, а в селі Мочулки (це за 10–15 кілометрів од Вовчка) дислокувалася сотня Поліщука, яка належала до куреня Сосенка, а ще в сотню Поліщука входила чота "Берези" – патріота, вірного сина України – Андрія Марценюка родом з Горохівщини.

Заступником Берези був "Грива" – Сергій Мороз родом із села Земінець Локачинського району. Раніше служив у польському війську, мав чин капрала, непогано знав військову справу, був у чоті інструктором.

У чоті був рій під командою Палянички родом із села Охлопів Горохівського району, другим роєм командував Павло Богуш з Іваничівського району. І ще було два рої під командою хлопців-галичан. Усього 45 чоловік.

У селах під час окупації організувалися боївки, призначалися марші. Боївкарям видавали сяку-таку зброю для захисту села. Це була так звана самооборона, до якої входили тільки жителі даного села. Мета – не допускати німців у село, не давати поставок збіжжя та їхніх продуктів, стежити за гітлерівцями і дані спостережень повідомляти в штаб сотні, куреня. Одночасно організовувались різні гуртки, концерти, діяльність "Просвіти".

22 травня 1943 р. в село Мочулки в штаб сотні Поліщука прибув посланець самооборони села Твердині і повідомив, що у селі зупинилась легкова автомашина і дві вантажівки з німцями, які збираються напасти на Мочулки, щоб знищити партизанів.

Сотенний з чотовими, обміркувавши становище, вирішили навсупір фашистам послати найбільш боєздатну, найкраще вишколену й озброєну чоту "Берези". Планували виїхати підводами, в ліску зробити засідку, знищити гітлерівців, зброю забрати. Передбачалося зробити напад зненацька за межами села, аби не наражати на небезпеку селян. Бралося до уваги те, що німців зовсім мало.

Далі буде.

ПИТАННЯ РУБА

Оксана ЗАБУЖКО: НА ЯКІЙ ПІДСТАВІ ГРУПА ПАЦАНІВ З БАБЛОМ ВИРІШУЄ ДОЛЮ 46-МІЛЬЙОННОЇ НАЦІЇ ДО 2042 РОКУ?

Роман Оксани Забужко "Музей покинутих секретів" визнали "Найкращою книжкою 2010 року". Сама авторка сформулювала, що це книга "про минуле, яке не минає, а продовжує жити, впливати на наше життя, причому без нашого усвідомлення і навіть знання про це минуле". Події роману охоплюють три покоління, шістдесят років української історії – від осені 1943-го до весни 2004-го. Там є доба УПА і Сталіна, шестидесятників, період незалежності, патріотичного й антипатріотичного мародерства, мафіозного капіталу... Опрацьованого матеріалу, зізнається Забужко, вистачило б на десятки дисертацій. Сьогоднішня доба в її політичному сенсі, цілком ймовірно, теж колись стане канвою для майбутнього роману письменниці. Що думає Оксана Забужко про сучасний період в історії, якою бачить владу і опозицію, як характеризує суспільство?

ТА ХТО ВИ ТАКІ, ХОЛЄРА ЯСНА, – АФРИКАНСЬКІ КНЯЗЬКИ?

– Пані Оксано, чи відчуваєте Ви, що в країні є опозиція?

– Ні, не відчуваю. Де вона? Якби в парламенті була опозиція, то ратифікації харківських угод не відбулося. Коли тим самим депутатам треба було захищати свої кишені, то вони блокували щитову і пазурами, зубами видирали собі потрібне рішення. А як треба було боронити Україну, то все закінчилося однією шашкою Парубія – жалюгідно зіграним фарсом. Огидне це видовище – коли люди беруться удавати політичну опозицію, будучи в дійсності конкурентами по дерибану.

Ні, на мою думку, реальна опозиція повинна визріти в суспільстві поза межами нинішнього політикуму.

Що влада, що "опозиція" – весь наш політикум не виконує належних йому суспільних функцій. За "соціальною генетикою" – це люди, які вийшли з правлячого прошарку початку 90-х, де відбулося зрощення колишньої партійно-радянської номенклатури і криміналу. І від цього зрощення народився отой клас, який себе нині гламурно називає "політичною елітою". Тоді як за своєю освітою, культурою, життєвим досвідом ці люди в принципі дуже слабо собі уявляють, що таке державна політика – в будь-якій галузі.

Скажіть мені, хто за всі ці роки запропонував програму хоч якихось реформ? Популярних, непопулярних, вдалих, невдалих – інша справа. Але ж навіть серйозних дискусій на цю тему не піднімалося жодного разу: що ми от уже 19 років продовжуємо жити в УРСР, у тій самій системі, тільки де-не-де підшитій новими латками. Давайте ж нарешті її перебудовувати!

Подивіться хоча б на ті самі харківські угоди. Те, як вони приймалися, – це ж ганьба для будь-якої цивілізованої країни. А ці хлопці навіть не розуміють, у чому ганьба. Перепрошую, на якій підставі група пацанів з баблом вирішує за кілька годин за закритими дверми, як на блатному сходняку, долю цілої 46-мільйонної нації до 2042 року? Та хто ви такі, холєра ясна, – африканські князьки? Де в сучасній політиці, крім третьосвітніх феодальних диктатурок, таке робиться?

Потім вони виправдовувалися, що в них не було іншого виходу... Припустімо – але навіть якщо це так, то ці угоди повинні були впродовж кількох місяців бути предметом публічних дебатів, юридичних і економічних брейн-штурмів, консультацій з незалежними фахівцями – це ж не жарти, такого масштабу рішення! А ці сховали країну у кишеню – й, що називається, "порєшалі вопроси". Це не політика – це елементарний бандитизм, просто "в особливо крупних розмірах". Ці наші "можновладці" ніяк не збагнуть простої істини: що реальна влада – це не тільки гроші, це – синтез грошей і знання. Бо тільки знання здатне забезпечити успішну політичну стратегію – ту, якої не купиш у московських політтехнологів, які вчергове приїдуть тобі наплести байок, як вигравати вибори в чужій їм країні. А в нас при владі – люди малоосвічені, які реально знаються хіба на тому, як "вкрасти і втекти".

– Чи є серед політиків люди, яких Ви поважаєте?

– Уявіть собі – є. Є люди, які в нормальній системі могли б бути цілком ефективними урядовцями. І які розуміють, що таке інтереси держави. Але їх так мало, що вони нічого не вирішують.

Якщо говорити з позицій моєї галузі, де я можу судити компетентно, то тут реальні реформаторські кроки – хай незначні, але все одно дієві, – були зроблені тільки одного разу: коли при владі був уряд Єханурова, а віцепрем'єром з гуманітарних питань В'ячеслав Кириленко. Тоді я вперше сказала: "Йес!" Нарешті – на 15-му році незалежності в Україні починається щось на кшталт власної культурної політики.

Уперше за три покоління, від сталінського перевороту починаючи, українці отримали змогу дивитися кіно рідною мовою – що тут скажеш, крім "спасибі!"? Я от на все життя запам'ятала, як у п'ять років, вертаючись із мамою з кінотеатру, спитала: "Мамо, а чого в усіх кінах говорять по-російськи?". І як мені батьки пояснили, що всі іноземні фільми дублюються в Москві. "А чого в нас не можна?" Тут уже батьки зам'ялись... Слава Богу, через сорок років нарешті стало "можна".

Елементарна річ, абеткова: що має робити кожна держава? Вона має захищати свого виробника. Що таке український дубляж? Це не просто можливість мільйонам людей дивитися кіно рідною мовою, – це ще й виробництво свого національного продукту, робочі місця, підтримка професій – перекладача, актора, звукорежисера... І результат не забарився: подивіться на якість нашого дубляжу, вона ж на порядки вища, ніж якість російського "серійного" трешу!

І для підтримки національного книговидання тоді було запущено дуже непогану програму, яка включала цілий комплекс заходів – від оновлення бібліотечних фондів до організації книжкових ярмарків, і теж на добре вийшло, наш бідолашний книжковий ринок був трошки ожив... Але минулого року уряд Тимошенко всі ті програми закрив, бо їм треба було грошей на вибори. Тобто зробив акурат те саме, що 2004 року уряд Азарова, – здираючи шкуру з національного виробника, за одним заходом зіпхнув книговидання в прірву, як "найслабшу ланку". Абсолютно аналогічним методом.

І ХОЧ СКІЛЬКИ Б СТОЯЛО ЗА ТОБОЮ МЕДВЕДЄВИХ, НЕ МОЖНА ПЛЮВАТИ НА МОГИЛИ ЗАМОРДОВАНИХ У 1933-МУ

– Який кінець пророкуєте цій владі?

– Ой!.. Єдине, що можна сьогодні публічно озвучити, – що це, за всіма ознаками, короткочасна влада. Ні, не тому, що на Януковича впав вінок...

Є два фактори, які на це вказують. Перше. Людина, яка – байдуже як, хай і внаслідок багатоходової спецоперації Кремля – стає президентом України і присягає на Пересопницькому Євангелії, мусить, хоче того чи ні, все ж таки поважати цю країну як реальність, незмірно більшу од сьогодення – як спільноту мертвих, живих і ненароджених. Мусить, просто за "місцем сидіння", рахуватися з внутрішньою іманентною логікою розвитку цієї спільноти, з тим, що називається "егрегором країни". І обов'язково старатись достосуватись до нього – або принаймні ні в якому разі не входити з ним у конфлікт.

Кучма, між іншим, це розумів. Тому й протримався на цій посаді два строки. Якимось "управлінським інстинктом" він завжди відчував, де категорично не можна, хоч би як натискав Кремль, перти проти того, що належить до життєвих інтересів нації – довготермінових, сучасникам не завжди очевидних... Що держава – це не його "я", і не сума бізнес-інтересів "пацанів". А поняття "Україна" складається не тільки з сорока з гаком мільйонів лохторату, який можна безкарно дурити й експлуатувати. За цим стоїть ще й інша реальність – історична, метаісторична... І Боже збав її в якийсь спосіб "атакувати", коли хочеш утриматися на посаді! А Янукович цього явно не розуміє. Не розуміє, що, присягнувши на Євангелії наших предків, він вступив у систему вже не горизонтальних, – із Газпромом чи МВФ – а, вибачте, вертикальних зв'язків, де працює зовсім інша "техніка безпеки": або сяк-так виконуй присягу, тобто ставай яким уже там не є, а таки українським президентом, або – ні Медведєв, ні 25% електорату тебе не підіпруть... І хоч скільки б стояло за тобою Медведєвих і не пхало в спину, не можна плювати на могили замордованих у 1933-му, відмовляючись визнати їхню смерть злочином проти людства, – бо це вже акт агресії "проти мертвих". І Табачника, який живе в стані постійної війни з українським народом, ставити міністром освіти не можна – бо це атака на майбутнє, тобто акт агресії проти "ненароджених"... Це вже два таких серйозних кроки, де Янукович "зайшов за прапорці" – не розуміючи, що відповідати за все доведеться йому, і не перед Медведевим-Путіним, а "по вертикалі". Вступати у "війну" з країною, якою хочеш керувати, – це апріорі програна битва. Відверто кажучи, самого Януковича мені по-людськи шкода – він зайняв явно "несродне", за Сковородою кажучи, місце, і завжди буде на ньому "під ударами". Це все одно, якби мене поставили керувати ракетним бюро.

Другий фактор... Як люди загалом малоосвічені й недалекі, наші владці явно не беруть під увагу, що світ тепер вступає в смугу дуже й дуже серйозних змін – я б сказала, тектонічних зсувів історії. І їхня "кремлівська ставка" може виявитись "крапленою картою" значно швидше, ніж їм здається.

"Кремлівські карлики" сьогодні поводяться за тою самою божевільною логікою, що й усі диктатури перед фіналом, – згадайте 1939-й рік, коли Гітлер переможно пер Європою, підкоряючи країну за країною. Так само поводиться нині ефесбешна Газпром-імперія – з повним переконанням, що вони господарі світу. Кожен, кому в такий спосіб "зносить гальма", рано чи пізно з тріском програє. А коли все це переконання реально держиться тільки на газовій трубі...

Я більше ніж переконана, що через десять років розстановка сил у світі виглядатиме зовсім інакше, ніж сьогодні. І коли наші "пацани", як підлітки, щоб самі себе підбадьорити, раз у раз грізно кричать, що вони "прийшли надовго", це звучить просто смішно.

ТАБАЧНИК НА ПОСАДІ МІНІСТРА ОСВІТИ УКРАЇНИ – ЦЕ ВСЕ ОДНО, ЯКБИ В ІЗРАЇЛІ МІНІСТРОМ ОСВІТИ СТАВ АНТИСЕМІТ

– Чи могли б Ви знайти спільну мову з Табачником?

– Ні! Для спільної мови люди для початку повинні домовитися про однакове вживання термінів. А Табачник на кожному кроці бреше.

Називає себе доктором наук, а тепер виявляється, що не лише докторської дисертації не має (про те, що такої фізично не існує, давно писали), – навіть і кандидатської не знайшли! Захищався "по науковій доповіді". З розумним виглядом щось говорить про російську культуру – а відомі кожному випускнику радянського вузу рядки з Кушнєра приписує Блоку (добре, хоч не Пушкіну!). Не людина, а суцільний "фейк".

Мене часом просять журналісти прокоментувати якісь його публічні виступи... Але ж цього не можна коментувати, це просто суцільна маячня.

Чим він блискуче володіє, це мистецтвом хуцпи. Я, до речі, не розумію, чому цей термін досі не ввійшов у наш лексикон, українському політологічному дискурсу його страшенно бракує... Слово "хуцпа" походить з ідиш, але вже давно ввійшло в усі європейські мови. Воно означає верх цинізму й нахабства, що паралізує опонента, – ту "сверхнаглость", яка від початку була головним більшовицьким прийомом

у політичній боротьбі. Як казав Ленін: "Действительное впечатление можно произвести только сверхнаглостью". Побутовий приклад хуцпи подає Вікіпедія: хлопець убив своїх батьків і закликає суд помилувати його на тій підставі, що він сирота. Але в багатьох наших діячів виходить не гірше.

Тимошенко геніальна хуцпістка. Просто суперова! І на коротку дистанцію це практично завжди спрацьовує. Згадайте, як на ток-шоу в Шустера депутатка від "регіонів" на неї серйозно (і в принципі, цілком логічно) напалась за газові угоди з Путіним і зажадала відповіді – чому Тимошенко їх досі приховує? А Тимошенко у відповідь покліпала очима й сказала, що "українська жінка повинна бути ніжною". І нападниця лишилась сидіти в ступорі, прихильники зааплодували, і ніхто в студії не встиг оговтатись і зауважити таку очевидну річ – що ніжною треба бути в ліжку з чоловіком, а не з Путіним на переговорах, і не варто плутати професії...

Ефект несподіванки – і все, момент проскочив, хуцпіст зірвав банк. Це такий, свого роду, моральний розбій: розрахунок на те, що нормальна людина, не вірячи власним вухам, заціпеніє, а хуцпіст тимчасом робитиме своє. І Табачника я не раз у такій ролі спостерігала – коли він, наприклад, спокійно, не кліпнувши оком, розповідав, як він з Азаровим урятував українське книговидання, а навпроти сиділи видавці, які 2004-го протестували в них під Кабміном, і заворожено на нього дивились, не в змозі видушити й слова... Не може бути діалогу з розбійником.

Та й взагалі, Табачник на посаді міністра освіти України – це все одно, якби в Ізраїлі міністром освіти став антисеміт...

СЦЕНАРІЙ КРЕМЛЯ З КОЖНИМ ДНЕМ УСЕ ОЧЕВИДНІШИЙ

– Письменниця Ірена Карпа висунула пропозицію, аби батьки не пускали своїх дітей до школи, – тоді Табачника точно б зняли.

– Тобто бойкот шкільництву? Що ж, це ефективний засіб. Але бачите, українці довго запрягають...

Річ у тому, що по-справжньому на своїй шкірі народ іще не відчув наслідків цієї влади. Але ж це не за горами. І чим більше влада пресуватиме, тим більший наростатиме опір.

Минуле пресування закінчилося Майданом. Для цього потрібна тільки "точка прикладання" – а вона може з'явитися зовсім несподівано і звідти, звідки її ніхто не чекатиме.

Поки що країна без господаря. Це, зрештою, було зрозуміло ще 2008 року, під час літніх подій у Грузії – що країна лежить, відкрита навстіж: приходь, бери... А по ній метушаться зграї пацюків, які розтягують її на всі сторони, дожевуючи до банкрутства. Ну, хай тепер поборюкаються між собою, погризуться за маслак...

Нехай собі там зараз одне одного валять – швидше опритомніє народ. І перестане сподіватися то на одних, то на других, бо сценарій Кремля з кожним днем усе очевидніший: одним – здавати Україну Газпром-імперії, другим – зайняти нішу "кишенькової опозиції" і вряди-годи влаштовувати якісь фарсики для "випускання пари" в суспільстві.

– А Ви уявляєте, яким виросте наступне покоління?

– Гадаю, ніхто достеменно не уявляє, яким воно виросте. Це загадка. Таємниця. Принаймні мені зараз подобається, яким воно росте...

Розмовляла
Оксана КЛИМОНЧУК

ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

"ПАРОЛІ ПОВСТАНСЬКОЇ БИТВИ"

Лідія САДОВА

Незважаючи на повний букет сучасних криз: економічної, політичної, духовної мистецтво не мовчить і пробивається крізь товщу згаданих вище негараздів.

У програмі заходів до 69-ї річниці проголошення Акту відновлення Державності знайшлося місце і мистецькій акції.

У невеличкому виставковому залі на Руській, 10 у Львові, де господарює Товариство Св. Марії під орудою мисткині-дисидентки Стефанії Шабатури, відкрилась виставка Степана Івасейка.

Степан ІВАСЕЙКО
під час відкриття виставки

Митець народився у селі Іваньки на Сокальщині, яке спалили енкаведисти, поряд з Каровом, де народилися Петро Дужий, Василь Макух, котрий здійснив самоспалення на Хрещатику. Серед полотен, які складають експозицію, є і їхні портрети, і портрети поета Мирослава Кушніра, а також зв'язкових та сотенних УПА.

Львівський художник Степан Івасейко – багаторічний працівник Науково-дослідного сектору Львівської національної академії мистецтв. Він і філософ-гуманіст, патріот-громадянин, художник і поет, який працює всесторонньо у різних галузях мистецтва (живопис, скульптура). Як науковець працює над дослідженням сакрального (храмового) мистецтва.

Закінчивши 1971-го року Львівський державний інститут прикладного та декоративного мистецтва (тепер Львівська національна академія мистецтв) за спеціалізацією "Інтер'єр та обладнання", він працює по сьогоднішній день в Академії, є учасником багатьох художніх виставок, автором пам'ятників, меморіалів, пам'ятних знаків в Україні.

За його словами, весь його творчий доробок – "це відголос далеких років дитинства, обвіяного страхіттями війни, ...мужнім, відважним і жертовним подвигом всього народу, ...образна розповідь нині сущим поколінням про героїчну і страдницьку сторінку нашої історії армію УПА, вияв шани і гордости до тих лицарів повстанських битв, які в нерівних битвах в оточенні незлічених ворогів-загарбників виказали найвищий акт мужности, геройства і жертовности, стали символом незнищенності нації".

За останній період (2000–2010 рр.) працює над увічненням пам'яті УПА. Для цього він підготував альбом "Паролі повстанської битви", видав збірку поезії "З корінням Велеса".

Найвище його досягнення як художника-монументаліста – це оригінальні значущі живописні полотна, які зображують наших українських лицарів духу, героїв нескореного покоління. Він виступає тут ідейним і моральним натхненником своєї нації, націонал- і культуротворчі концепції котрого перш за все засвідчують про його традиціоналістський спосіб мислення, глибоке знання історії українського народу, переживання за її трагічне, але таке героїчне минуле. У своїх творах він застерігає нас водночас від будь-якої руйнації духовних вартостей нації, дає змогу пізнати повною мірою естетичні, націотворчі концепції розвитку.

В його картинах – героїчна історія України, українського народу. Про це свідчить хоч би й невеликий перелік його картин (29 живописних полотен), в яких проявились виразисто в динамічно-експресивних образах його розуміння, переживання та відчуття сокровенного нашого буття – вічної боротьби за свої права, права вільної і незалежної особистости.

На відкритті виставки виступили проректор Академії Мистецтв, мистецтвознавець Роман Яців, професор Ярослав Ульгурський, голова Етичної Комісії Головного Проводу КУН та інші відомі громадські та культурні діячі, котрі відзначали високий професійний та ідеологічний рівень майстра і його творчости.

Звучали і тематичні вірші Степана Івасечка у виконанні аспірантів Академії мистецтв. Відкриття акції провадила молодий мистецтвознавець Мар'яна Данилиха.

Виставку Степана Івасейка з промовистою назвою "Паролі повстанської битви" планується експонувати в районних центрах області під патронатом Конгресу Українських Націоналістів. Найближчим часом її готується прийняти Дрогобич.

Фото Дмитра Гриневича

ЗУСТРІЧ З ГЕРОЇНЕЮ – ЗУСТРІЧ ІЗ ВИСОКИМ ДУХОМ

Лідія КУПЧИК,
голова Львівської міської
Ліги Українських Жінок

4 липня ц.р. у Львові з ініціативи Львівської Ліги Українських Жінок відбулася зустріч зі славною нашою Героїнею – п.Ольгою Ільків. Так Ліга Українських Жінок вшанувала 90-літній ювілей пані Ольги.

"Ми щасливі, що серед нас живуть славні сини і дочки України, які пройшли крізь вогонь визвольної боротьби і більшовицького терору, але зберегли свою честь і горде ім'я українців і тепер своїм прикладом вказують правильний шлях розбудови самостійної Української держави", – такими словами починалася ця знаменна зустріч.

ЛУЖ як жіноча організація вважає своїм святим обов'язком пам'ятати славні постаті українських героїнь національно-визвольних змагань, рівнятися на них у своїй діяльності, використовувати їхній приклад у своїй праці для блага Української держави. А тут – величний ювілей, дарований Богом пані Ользі і всім нам.

Отож до світлиці "Айсберг" було запрошено шановну ювілярку та всіх, хто знає і шанує цю непересічну жінку. Прибули не лише лужанки, а й представники інших товариств, і всі вони щиро вітали Ольгу Ільків. Теплі слова, сердечні вітання (в тому числі віршовані), подарунки (здебільшого у вигляді книжок і ексклюзивних сувенірів) і море квітів дарували ювілярці представники Ліги Українських Жінок, Союзу Українок, "Рідної Школи", Товариства українок ім.Ольги Басараб та партії "Свобода".

Крім біографічної довідки про Ольгу Ільків, зачитаної із енциклопедичного довідника "Українська жінка в національно-визвольній боротьбі 1940–1950 рр.", виданого Львівською ЛУЖ, присутні змогли багато цікавого почути про життєві стежки пані Ольги як члена ОУН і зв'язкової генерал-хорунжого Романа Шухевича. Пані Оля радо ділилася сокровенним і відповідала на запитання присутніх, згадала багато імен сподвижників по національно-визвольній боротьбі. Не оминула висловити свій погляд на сьогодення та свої побажання-настанови сучасному поколінню українців. Це настанови великої, нескореної патріотки, і до них маємо прислухатися!

Багато пісень і многоліття дарували ювілярці хористи славного колективу "Відгомін", до натхненного співу яких долучалася вся зала.

Уся зустріч була вельми піднесеною, адже зустрічалися із героїнею, справедливо нагородженою орденом Княгині Ольги.

Ольга ІЛЬКІВ

ВИТЯГ
із I тому Біографічного довідника "Українська Жінка у визвольній боротьбі 1940–1950 рр.", виданого ЛУЖ у Видавництві "Світ" в 2004 р. (стор.52)

Ільків Ольга – "Роксоляна" – нар. 21 червня 1920 р. в м.Стрий на Львівщині в родині вчителів Фаустина і Розалії. У 1936–1939 рр. навчалася в Перемишльському інституті для дівчат. Членом ОУН стала 1941 р., перейшла в підпілля.

1943 р. одружилась з Володимиром Лико ("Буревій", "Оріон"), який загинув у бою в Карпатах 1948 р. У підпіллі народила дочку Звениславу (1946 р.н.) і сина Володимира (1947 р.н), проживала під чужим прізвищем в Княгиничах, де виконувала завдання зв'язкової Романа Шухевича – генерала "Чупринки".

Захоплена 14 березня 1950 р. у Львові, засуджена комісією ОСО в Києві 1952 р. на 25 років тюремного ув'язнення, яке відбувала в Олександрійській і Володимирській тюрмах, потім в Іркутській обл. Звільнена 1964 р., згодом переїхала до Львова. Дала освіту дітям, веде активну громадську діяльність.

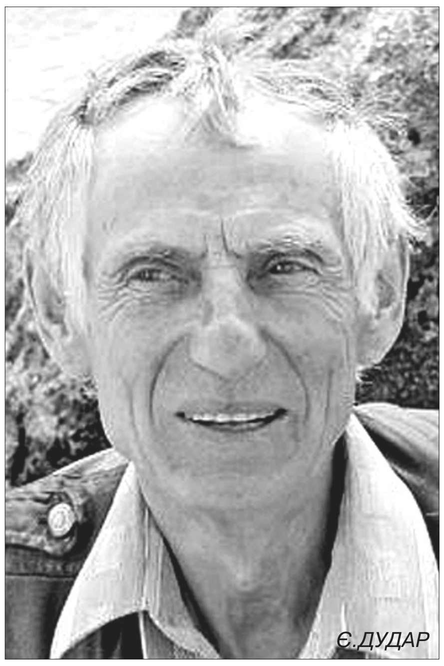
2009 року Ольгу Ільків нагороджено орденом Княгині Ольги.

НОВІ ВИДАННЯ

ДУДАР І БЛАЗНІ ЧУЖИХ КОРОЛІВ

Ольга ДУБОВИК

Живий класик української сатири, винахідник словосполучення "сало в шоколаді" видав нову книгу – "Чума в Україні. П'ята колона. Троянські кобили. Інша повзучая рать".

Є.ДУДАР

Євген Дудар завжди ставить сміх (іноколи сміх крізь сльози) на службу українському інтересові. Пустосміх – поза творчістю письменника. Можливо, тому, що він, як ніхто інший, знає магічну силу гумору, його здатність миттєво вбивати остаточний цвях в труну зловорожих намірів.

"Читачу! – каже автор у короткій передмові, умить долаючи відстань і час між собою та уявним співрозмовником. – Ти знаєш, що не такі страшні королі, як їхні блазні. Ще страшніші блазні чужих королів. Коли вони орудують на твоїй землі, у твоїй державі. У цій книжці ти впізнаєш багатьох. І свою доморощену твань, яка служить чужим "королям". І чуже пришийкобилихвостіє, яке пасеться на нашій ниві та її поганить. Глянувши на дату написання того чи іншого твору, прийдеш до висновку: те, що було актуальним вчора, на жаль, стало ще актуальнішим сьогодні. Аби воно не стало актуальним ще й завтра, прагну розбудити в своїх співвітчизниках те, що називається НАЦІОНАЛЬНОЮ ЧЕСТЮ і ГРОМАДЯНСЬКОЮ СОВІСТЮ".

Не зайве нагадати, що перед тим, як стати письменником-сатириком, заслуженим діячем мистецтв України, лавреатом Нобельської (!) та цілої низки інших премій, Євген Дудар народився 24 січня сумнозвісного 1933 року в селі Озерна Зборівського району на Тернопіллі. Його дитяча пам'ять зберігає спогади про різні окупації – польську та совєцьку. Одначе з малих літ добре знав вірші Степана Руданського, зачитувався оповіданнями Остапа Вишні. Батько Євгена Дударя активно співчував Українській Повстанській Армії, та й сам майбутній сатирик носив повстанцям пошитий "татунцьом" одяг. Не сиділося Дудареві спокійно: у школі керував підпільною юнацькою організацією "Юний революціонер України". Цілий рік після школи працював завклубом у рідному селі. Був не ликом шитий: пробував вступати до Київського театрального інституту, а вступив на факультет журналістики Львівського університету. У газеті "Вільна Україна" побачили світ перші фейлетони сатирика. Потім доля розпорядилася так, що Євген Дудар на цілих 15 років опинився у редакції журналу "Перець". "Видавати" окремі збірки почав з 1967 року і донині робить те саме. Їх – ціла плеяда, як от "Вуглеводи і віники" (1968), "Коза напрокат" (1974), "Робінзон з Індустріальної" (1981), "Профілактика совісті" (1981), "Шедевр за вуаллю" (1982), "Дон Жуан у спідниці" (1988), "Хунта діє" (1993), "Штани з Гондурасу" (1993), "Українці мої, українці!" (2001), "І силою і правдою..." (2003), вибрані твори у двох томах "Галерея чудотворців" (2003)...

Де і коли Дудар навчився бути ще й артистом-виконавцем – залишається загадкою. Проте у його доробку – більше десяти тисяч публічних виступів, творчих вечорів, радіо– і телезустрічей. Сатирик має напрочуд "гумористичну" зовнішність, характерну для природжених веселунів, а до того ще й артистичний дар, аби читати свої твори на широку публіку. Усе це дозволяє Євгенові Дударю "тримати в тонусі" будь-яку аудиторію і водночас створювати в залі українську гумористичну ауру. Схоже, йому на роду написане Мистецтво Сміху.

Навіть низка дивовижних нагород, попри їхню серйозність, не додає авторові бундючності. А тим часом Дударя віншували "Золотою медаллю Тараса Шевченка" за боротьбу проти тоталітарних режимів від Австралійської Спілки визволення України, медаллю Міжнародної рейтингової академії "Золота фортуна", орденом Ярослава Мудрого п'ятого ступеня, преміями імени Остапа Вишні, імени Микити Годованця, імени Петра Сагайдачного, імени Івана Кошелівця, міжнародною премією імени Пилипа Орлика. Свого часу балотувався на Шевченківську премію, то не вистачило... одного голосу. Але ж істинний словотворець знає, наскільки далека суть від суєти. Він знову і знову, все на тому ж таки хуторі Мозамбік (село Кожанка Фастівського району на Київщині) береться за перо. І так само шлють гострі листи до можновладних пик вічні Дудареві герої – Ваня Молдаван, Вітя Царапкін, Ізя Чачкес, доярка Астраущенко , баба Груня та інші. І так само, як і п'ять чи десять років тому, ви не побачите питомого українського сатирика Євгена Дударя на жодному з телеканалів (там порядкують зеленські з компанією). І якщо скажемо, що Дудар творить в інформаційному підпіллі – не помилимось (до слова, років з 25 тому він був частим гостем гумористичних телепередач). Чи ж варто дивуватися, якщо не кожна двадцятиліття людина нині відає про те, що в Україні є сатирик європейського рівня. Вбивати особистості замовчуванням – новітня українофобська технологія. Проте нам – своє робити.

В Україні визрівають новостарі політичні обставини, виповзають " знайомі все пики", бажаючи знову вкласти українську свідомість у свої проросійські прокрустові ложа. Цей момент нашої історії цілком співзвучний назві нової збірки Дударя – "Чума в Україні". До видання увійшла суспільно-політична сатира різних років, котра не втратила гостроти: "Українці мої, українці...", "Наша ментальність", "Розхристані емоції", "Роздуми легковажного", "Стабілізаторам від дестабілізованого", "Демагогічні шоу ключових фігур", "Чия б мичала, а чия б мовчала", "Не вимагайте із хруща м'яса", "Воплі і соплі", "Проста ситуація", "Живу як усі", "Задовбали", "На руїнах совісті", "Московський імперський педикульоз і його холуйські гниди", "Чергова шустерізада", "Розбудова держави, шарлатани й путани", "Чума в Україні", "До Батька" тощо. Не існує жодного болючого моменту в українському державотворенні, що не був би пошанований прискіпливою увагою сатирика – від мовного питання аж до кадрового на кшталт "зубного болю держави" – міністра Табачника.

Нова збірка Дударя – це своєрідне щеплення від манкуртизму для тих, кому "а какая разница?": якою мовою розмовляти, у чиє ідеологічне ярмо своїх дітей впрягати, з чиїх злочинних рук отримувати свої тридцять срібників. Сам себе письменник називає "залізним міліметром". Насправді Дудар – твердий метр. Залізний, срібний, золотий, платиновий – це вже вирішувати читачу. А ще ж біоенергетики, каже, довели: твори Євгена Дударя позитивно впливають на ауру та здоров'я. Перевірено також: сприяють профілактиці розуму і совісти та підвищують громадянську потенцію. Тож, читайте на здоров'я!

БУДЬМО ЗДОРОВІ

УКРАЇНСЬКИЙ ЖЕНЬШЕНЬ ПРОТИ ІНСУЛЬТУ

Броніслава ВЛАЗНЄВА,
кандидат медичних наук

Кожна господарка не уявляє собі доброго смачного борщу без буряка. Ми звикли, що цей овоч є на нашому столі майже щодня у вигляді вінегретів, салатів, борщу тощо. Але мало хто знає, що буряк можна назвати українським женьшенем. Лікувальні властивості цього супепродукту слов'янського походження довели, хоч як це дивно, британські вчені.

Після експериментальних досліджень вони дійшли висновку, що сік буряка може творити справжні чудеса з людським організмом. Буряковий сік може, по-перше, виступати в ролі енергетичного напою, бо підвищує виносливість людини на 16%, тобто людина залишається довше фізично активною і витримує більші навантаження. Механізм такого впливу – вміст у буряку солей, які знижують кисневі витрати організму і тим самим збільшують його здатність зберігати енергію. Як стверджують вчені, такого ефекту неможливо досягнути ніякими іншими відомими людству засобами, тому рекомендують буряковий сік професіональним спортсменам, тобто це фактично новий дозволений вид допінгу. Сік буде корисним і при метаболічних розладах, порушеннях серцево-судинної системи і респіраторних захворюваннях.

Але саме головне, що волонтери під час фізичних навантажень не мали ніяких проблем з кров'яним тиском, він залишався в межах норми. Група вчених під керівництвом професора Амріти Ахлувалія довели, що навіть одноразове вживання соку призводить до значного зниження кров'яного тиску уже після години після прийняття напою, а через 3–4 години зниження досягає свого піку і триває близько доби. Це може стати приємною новиною для мільйонів хворих на гіпертензію, які регулярно вживають пігулки. За статистикою, 20% населення всієї планети страждають на гіпертензію, яка вважається причиною близько 50% всіх захворювань серцево-судинної системи і майже 75% інсультів.

Буряковий сік повинен бути регулярно в меню кожної людини, вважають британські вчені.

КОРИСНІ ПОРАДИ

Допоможе почистити судини і знизити тиск

зроблений власноруч буряковий квас. Роблять його так. У два літри відфільтрованої перевареної води, ще теплої, кладуть один кілограм добре вимитого й подрібненого червоного буряка, додають 2–3 скоринки (скибочки) хліба, 2–3 столові ложки цукру, півчайної ложки солі. Настоюють 3 дні, щоденно збовтуючи. Потім ставлять у холодильник і п'ють по півсклянки тричі на день до їжі. Курс лікування 21 день.

Комарі не люблять ваніліну

Хочу поділитися одним простим, але помічним рецептом від мошок і комарів. Взяти 2 пакетики ваніліну і розвести їх у 200 мл води, гарно збовтати, щоб ванілін розчинився. Можна скористатися баночкою з-під майонезу, яку потрібно закрити капроновою кришкою. Змастити відкриті ділянки тіла і не витирати. Жодна мошка і комар не сядуть, перевірено!

Валентина КРУПКА,
с.Нічогівка
Чернігівської обл.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видруковано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 5 000
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9